

A hazáért dolgozni kell

A magyar belpolitika sokkal drámaibb képet mutat ma, mint bármikor az elmúlt 19 évben. Az ország rövid távú kilátásai soha nem voltak kritikusabbak a rendszerváltozás óta, mint most. Ám ez a helyzet történelmi lehetőséget is jelent az MDF számára, mely a konzervatív politikát egyedülként képviseli Magyarországon, s ezen helyzet kihasználása - minden jel ellenére - sokkal inkább múlik rajtunk, a saját hitünkön és teljesítményünkön, mint külső tényezőkön.

[Kerék-Bárczy Szabolcs](#) | Népszabadság | 2009. augusztus 12.

- Attól tartok, a választóknak nemigen sikerül a programok alapján dönteni!

- Attól tartok, a választóknak nemigen sikerült a programok alapján dönteni!
Marabu

A kormány tevékenysége kimerül a költségvetési egyensúly megteremtésében-fenntartásában, a szűken értelmezett válságkezelésben. Számos területen a saját korábbi vállalásait sem képes teljesíteni, és későbbi reformok megalapozása sem jöhet szóba. Ennek alapvető okai részben a kormány és az MSZP közötti törésvonalban, részben az MSZP belső megosztottságában, identitásválságában keresendők.

A maga teljes drámaiságában mutatkozik meg az a tény, hogy az MSZP nem egy párt, hanem különféle stílusú és világnézetű csoportok taktikai szövetsége. Szili Katalin legutóbbi nyilatkozatai, mint cseppben a tenger, szépen mutatják, hogy a szocialisták nem tudnak mit kezdeni sem az ország, sem a maguk kádári örökségével, nem tudják, miként egyeztethetnék össze a huszadik század nyugati baloldali értékeit a kádári kispolgár nyugalomra való, tunya áhítozásával és a versenyképesség megteremtésének igényével.

Az MSZP nem képes működőképes elegyet alkotni a tűzből és a vízből. A képet még drámaibbá festi a kormány és a párt már említett ellentéte. A kormánynak sem karakán politikai hátországa, sem pedig szilárd értékrendbeli és szakmai talapzata nincsen. Másrészt a szocialistáknak nincs olyan markáns vezetőjük, akinek jelleme és szakmai háttere széleskörű tiszteletet érdemelne. A párt "öregjeinek" hitelességét megtépázták az elmúlt húsz év rossz döntései, "fiataljai" pedig inkább tűnnek izgága törtetőknak, mint felelős leendő államférfiúknak.

Hogy mi süllhet ki ebből az MSZP-re nézve a következő választáson, még nem tudni, de - ceteris paribus - a júniusi voksoláshoz hasonló eredmény várható. Nem könnyíti meg a szocialisták (és más pártok) útkeresését, hogy Nyugaton a nagy pártok közt ideológiai konvergencia figyelhető meg már jó ideje. Míg ott azon igyekeznek a politikai erők - változó eredménnyel -, hogy a hagyományos jobb-bal felosztást túlhaladva az állam-egyén viszonyában (végső soron a globális kihívások kézzelfogható kezelésében) mutassanak fel megkülönböztető karakterjegyeket, addig itthon még a jobb- és baloldal vonatkozásában sem zárult le az útkeresés.

A Fidesz vissza kíván térni a klasszikus szocialista, a szabad piacgazdaságot állami eszközökkel jelentősen korlátozó - a hazánknak és sok más országnak oly súlyos romlást hozó - világhoz. A versenyt nem szabályozni kívánja annak érdekében, hogy az önző egyéni, anyagi érdekekből fakadó társadalmi torzulásokat visszanyesse, hanem korlátozni akarja, mert abban hisz, hogy az állam önálló, szinte szakrális jellegű személyiséggel bír. Értékrendje exkluzív, ahol a mi-ők, a jók-rosszak fogalompárok gyakorlati értelmet nyernek. A Fidesz valódi rendszerváltást kíván. Sokféle rendszer épített hasonló lelki és világnézeti alapokra, s tette az embereket a mindenható állam védőernyője alatt élő, jogaikban korlátozott, kiskorú állampolgárokká.

A Fidesz retorikájában hemzsegnek a fundamentalista elemek, hiszen erős legitimitásra és támogatásra van szüksége, s a vallásossággal és hittel való (vissza)élés egyszerre épít Potemkin-oltárt és vonz eléje nagyszámú áldozni vágyót.

Ugyanakkor a Fidesz az elmúlt években nem volt képes növelni a szavazótáborát, csupán elmélyítette híveivel a kapcsolatot, magához láncolta és fanatizálta őket. Jó hivatkozási alapot szolgáltatott számára a gyalázatos kormányzati teljesítmény, amelyhez olykor maga is hozzájárult szavazataival a "minél rosszabb, annál jobb" elve alapján (l. az emblematikus 2002-es 100 napos programot).

Az SZDSZ eltűnőben van. Sokféle ok vezetett ehhez, mindenekelőtt a hangoztatott elvei és tettei közti óriási szakadék, a vérlázítóan pökhendi stílus és az, hogy ugyanazt a korrupt rendszert, a status quót kívánja életben tartani, mint a két nagy párt. Csak amíg a két nagy ereje elegendő a fennálló helyzet fenntartásához, addig az SZDSZ kis méretével csupán kakaskodik.

A Jobbik egyszerre használ és árt a nagy pártoknak. Az MSZP számára hivatkozási alap, hiszen a szocialistákat a jogok védelmezőinek állíthatja be, akik ujjal mutogathatnak a Janus-arcú Fideszre mint a szélsőjobbal kokettáló társaságra. A Fidesznek annyiban érdeke a Jobbik léte, hogyha karanténban tudja tartani, akkor azt mondhatja, hogy nem ő a szélsőséges, hanem a Jobbik. Tudjuk, hogy számos Fidesz-vezetőtől nem áll távol a Jobbik retorikája, gátlástalan

szavazatmaximalizáló pragmatizmusuk is jól ismert, ezért adott esetben nem lehet kizárni a burkolt vagy nyíltabb szövetséget a két párt között. Valószínűleg a jövő évi választásokig nyitott kérdés marad, hogy a Fidesz a Jobbik felmorzsolására, bekebelezésére vagy a vele való kiegyezésre hajlik-e inkább.

Az MDF-nek ki kell mondania, hogy a Jobbik retorikája, politikája és erőszakos stílusa a nácikéval és a bolsevikokéval rokon, a huszadik század legordasabb eszméiben gyökerezik. Nyíltan militánsak és büszkén vállalják a jog lábbal tiprását, ha érdekük úgy kívánja. A Jobbik szélsőségesen demagóg is, ezért szavazói között lehet sok félrevezetett, jó szándékú ember is. A magyar politika rákfenéje éppen a status quo.

Ez egy végtelenül korrupt viszonyrendszert jelent, amely behálózta a magyar politikai és gazdasági életet, belülről rothasztja az egész közjogi rendszert, s ma már alapjaiban veszélyezteti a jogállamot. Ma az a tét, hogy a magyar politika és közélet, ezáltal a társadalom is egyfajta oligarchisztikus, oligopol kocsonyává dermed-e hosszú időre, vagy visszatálunk a Nemzeti Kerekasztal körül lefektetett alapelvekhez.

Éppen a status quo az, amely a szélsőségeket erősít Magyarországon, hiszen a diktatórikus hajlamokkal súlyosított inkompetenciát csak a fennálló hazug kiegyezés felborításával lehetne kibillenteni magabiztosságából. Ne legyenek illúzióink: EU ide vagy oda, amíg a festett díszletek úgy-ahogy állnak, nem fog senki kívülről beleavatkozni az érdekünkben, a demokraták érdekében. A magunk házi feladatát magunknak kell elvégeznünk!

Az MDF erejét az adja, ami mindenki másnál sebezhetőbbé is tesz: ellene van a status quónak. Az UD Zrt.-üggyel minden eddiginél nagyobb kihívás elé állították pártunkat, s ami a rendszerváltozás utáni magyar politikatörténetben egyedülálló: a párt elnökét igyekeznek kriminalizálni. Azok teszik ezt végtelenül cinikus módon, akiknek a megvádolttal ellentétben valóban van vaj a fejükön, csak hát ők a status quo részei, ezért sajátos és kölcsönös védelmet élveznek. Ebben az ügyben elsősorban a Fidesz van kezdeményező helyzetben, elsődlegesen az ő érdekük az MDF ellehetetlenítése. Ugyanakkor az MSZP, bár szorult helyzetben van, valószínűleg - szintén a már említett status quo miatt - nem használja ki a jog nyújtotta összes lehetőséget.

Ez az egész botrány csak megerősít abban, hogy az MDF előtt stratégiai szempontból nem áll más út, mint önállóságának fenntartása tűzön-vízen keresztül, a Magyarországon egyedülálló (angolszász típusú) konzervatív értékrendjének, erre épülő politikájának a megszilárdítása és szavazóbázisának növelése. Professzionálisan és - értékeink s a köz szolgálatába vetett hitünk biztos tudatában - pragmatikusan kell építkeznünk. Minden ajtót nyitva hagyva, de csak saját értékrendünknek elkötelezve.

Meg kell erősítenünk egymást abban, ami igaz: mi képviseljük a normális, mérsékelt gondolkodást Magyarországon feltétel nélkül hiszünk a jogállamban, a demokráciában, a szabadságban és a piacgazdaságban, a mi politikai, társadalmi és gazdasági elképzeléseink emelik/emelnék föl leginkább Magyarországot, és a jelentősebb politikai erők közül egyedül mi vagyunk érdekeltek abban, ami pedig az egész ország érdeke lenne, hogy főlszámoljuk hazánkban a status quót a demokrácia, a jogállam és a szabadság megerősítése érdekében.

Biztos vagyok abban, hogy egy, az elveivel tisztában lévő, hatékonyan működő, pragmatikusan politizáló, szakmailag kiválóan felkészült, az értelmiség és a gazdaság felé okosan nyitó, konzervatív MDF csak nyerő lehet. Így munkálkodva erős frakciót alakíthatunk

a következő Országgyűlésben, hogy aztán legkésőbb 2014-ben kormányra kerülhessünk. De legyünk biztosak abban is, hogy a status quo megtörése óriási ellenállásba fog ütközni, ezért kell hangsúlyozni az egymás mellett való kiállás prioritását. Realistán, de optimistán és keményen kell dolgoznunk a következő hónapokban.

A szerző az MDF szóvivője